

Arrest

nr. 81 095 van 14 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BACQUAERT, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, komt op onbekende datum België binnen en dient op 24 november 2005 een asielaanvraag in.

Op 4 oktober 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 19 december 2007 nr. 5182

worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 9 januari 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 23 september 2008 dient verzoeker hierop een aanvulling in.

Op 14 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 18 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 12 december 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Op 16 januari 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 10 augustus 2009 en 14 december 2009 dient verzoeker hierop een aanvulling in. De lokale politie van Gent verricht een woonstcontrole en stelt op 2 april 2009 vast dat verzoeker op het door hem opgegeven adres woont.

Op 5 maart 2010 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker mee dat hij, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, instructies zal versturen naar het gemeentebestuur van verzoekers verblijfplaats tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is.

Op 12 mei 2010 wordt de arbeidsvergunning aan verzoekers werkgever, E. BVBA, geweigerd en wordt de aanvraag voor de arbeidskaart B voor verzoeker afgewezen door het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie, Dienst Migratie. Verzoekers werkgever stelt hiertegen beroep in bij het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie, Dienst Migratie dat bij beslissing van 13 december 2010 het beroep verwerpt.

Op 10 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12.08.2009 en de actualisatie van 14.12.2009, ingediend door :

T., S. (...)

nationaliteit: Nepal

geboren te (...) op 02.04.1981

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich – met behulp van het typeformulier – op de vernietigde instructies van 19 juli 2009, waarbij hij in aanmerking meent te komen voor verblijfsregularisatie op basis van een duurzame lokale verankering en werk (criterium 2.8B) en een andere prangende humanitaire situatie.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Qua verblijfsduur zou T., S. hiervoor in aanmerking kunnen komen. Echter, om geregulariseerd te worden op

deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 05.03.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd.12.05.2010 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden omwille van de prangende humanitaire situatie waarin hij zich zou bevinden. Betrokkene geeft niet aan om welke prangende humanitaire situatie het zou gaan en legt er evenmin bewijzen van voor. Het is aan betrokkene zelf om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Er kan dan ook gesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een prangende humanitaire situatie.

Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij algemene beweringen blijft over de situatie in het land van herkomst. Betrokkene meent o.a. dat de Nepalese overheid niet in staat is om zijn burgers van willekeurige vervolgingen te vrijwaren en de verantwoordelijke daders te vervolgen. Dit zijn algemene beweringen dewelke niet kunnen volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene beweringen worden niet ondersteund met bewijzen. De loutere vermelding van het artikel 3 van het EVRM en de algemene beweringen hieromtrent volstaan dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat betreft de redenen van onverwijderbaarheid en de problemen in zijn land van herkomst waardoor betrokkene angst zou hebben om terug te keren; hij legt geen enkel bewijs voor dat zijn leven in gevaar zou zijn in zijn land van herkomst. Het is aan betrokkene zelf om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene zijn land van herkomst omwille van de strijd tussen het leger en de maoïsten diende te ontvluchten en zijn veiligheid er nog steeds niet gegarandeerd kan worden, kan niet aanvaard worden als een grond voor verblijfsregularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat betrokkene sinds 24.11.2005 in België verblijft, arbeidscontracten voorlegt, een werkbelofte voorlegt, attesten van Nederlandse lessen voorlegt, een lidkaart voorlegt van de Gentse bibliotheek, gebruik maakt van het openbaar vervoer, huurcontracten voorlegt, loonbrieven voorlegt, een inschrijvingsattest van de VDAB voorlegt, aanbevelingsbrieven en getuigenverklaringen voorlegt, vormt geen grond voor verblijfsregularisatie. Deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene doen niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag d.d. 12.08.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (prangende humanitaire situatie, art. 3 van het EVRM, onverwijderbaarheid, problemen land van herkomst) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene de volgende elementen zowel aanhaalt in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid: (prangende humanitaire situatie, art. 3 van het EVRM, onverwijderbaarheid, problemen land van herkomst). Er dient echter door verzoeker een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (RVV arrest nr. 30 741 van 27.08.2009). Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan werden deze hierboven reeds beoordeeld.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 24.11.2005 diende T., S. een asielaanvraag in. Op 19.12.07 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De duur van de asielprocedure – zijnde ongeveer 2 jaar en 1 maand, is niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het KB. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)
 - Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 19.12.2007.
 - Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 21.02.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

(...)"

Op 20 januari 2011 wordt de bestreden beslissing van 10 december 2010 aan verzoeker ter kennis gebracht en wordt hem bevel gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13 – Model B). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980)

- Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 19.12.2007

- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 21.02.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 12.08.2009 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond is.

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoeker aanvraag gegrond te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de aanvraag wel degelijk gegrond dient verklaard te worden. DVZ stelt dat de regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8.A en 2.8.B van de instructie en / of aangevuld tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009 niet voldoende zijn voor een verblijfsregularisatie.

Dat een machtiging om langer dan drie maanden in het rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdelingen. Hierop bestaan drie uitzonderingen:

- De in een internationaal verdrag, een wet of een K.B. bepaalde afwijkingen
 - Wanneer er buitengewone omstandigheden zijn
 - De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een ID document en lijdt aan een ziekte
- In casu is de 2^{de} uitzondering in huidige casu van toepassing: meer bepaald het begrip "buitengewone omstandigheden".*

Dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15.09.2006 is geworden, de bevoegde minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de raad van state van het begrip "buitengewone omstandigheden".

Dat de instructie d.d. 19.07.2009 bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielpcedure en de duurzame lokale verankering in België als buitengewone omstandigheden kwalificeert terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend.

Dat op deze wijze het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen.

Dat de instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit mag doen.

Dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Dat door dit in de instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein werd betreden. Dat de instructie in feite een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. Dat de instructie een schending is van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De verwijzing naar de instructie in de bestreden beslissing, is onwettelijk aangezien deze vernietigd werd bij arrest van de raad van state d.d. 19.12.2009. Omdat dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing verwijst naar deze vernietigde instructie teneinde de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker te beoordelen, schendt zij artikel 9 bis van de vreemdelingenwet als ook de beginselen van behoorlijk bestuur.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 vervatte uitdrukkelijke motiveringsverplichting, heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Voorname artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid ertoe, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden beslissing is een schending van de materiële motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de instructie van 19.07.2009 die door de raad van state werd vernietigd en met betrekking tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag van verzoeker enkel artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Dat DVZ geen rekening heeft gehouden met het arrest van de RVV (arrest van 15.12.2010 (nr. 53.100)) DVZ motiveert dat verzoeker qua verblijfsduur eventueel in aanmerking zou kunnen komen voor 2.8 B van de vernietigde instructie van 19/07/2009. Echter om hierop aanspraak te kunnen maken moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Alhoewel hij wel degelijk oude arbeidscontracten voorlegt maar dit niet in zijn voordeel weerhouden kan worden aangezien dit geen recente arbeidscontracten zijn die opgesteld zijn in functie van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Er dient echter opgemerkt te worden dat in het arrest nr. 53.100 de RVV verduidelijkt dat het ook "oude" arbeidcontracten mogen zijn gesloten vóór 19.07.2009.

Dat DVZ niet bevoegd is om de geldigheid van een arbeidsovereenkomst te beoordelen.

Dit betekent dat hij dan wel voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor punt 2.8B van de instructies, aangezien hij meerder contracten voorlegt gesloten voor 19.07.2009

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Men mag toch wel verwachten dat verzoeker zijn aanvraag en zijn argumenten waaruit blijkt dat hij zich exact in dezelfde omstandigheden bevindt dan andere wel geregulariseerde vreemdelingen, op dezelfde wijze zou beoordeeld worden, wat in casu niet gebeurd is.

Immers verzoeker verblijft sinds 2005 in België dus nu meer dan zes jaar, er is hier dus zeker sprake van langdurig ononderbroken verblijf.

Er is zeker sprake van duurzame verankering. Er is tevens sprake van integratie en afdoende stukken om dit aan te tonen.

Dus hij valt onder de voorwaarden van 2.8.B, hij is duurzaam verankerd, hij heeft werk en kan onmiddellijk starten met werken.

Dat hij immers een voltijds contract heeft.

Dat het ook nog een bijkomend probleem is dat DVZ meer dan een jaar gewacht heeft om tot de huidige beslissing te komen wat het meestal onmogelijk maakt om nog via de werkgever die uiteindelijk een jaar geleden het contract heeft ingevuld, om effectief ook werk te bieden zeker niet in kleine bedrijven.

Dat vaak wanneer vreemdelingen nu op grond van 2.8 B een toestemming krijgen om te werken zij de aanvraag via een andere, derde werkgever, moeten aanvragen.

Dat dit in huidige casus niet mogelijk was voor de heer T. S. om alsnog op grond van zijn ondertussen nieuwe contract een nieuwe aanvraag te doen voor zijn arbeidskaart B omdat ook de diensten van tewerkstelling zolang hebben getalmd om tot een beslissing te komen dat de drie maanden die verzoeker uiteindelijk heeft gekregen om een arbeidskaart B te bekomen voorbij waren zonder nog over de nodige mogelijkheden te beschikken om via zijn nieuw werkgever een aanvraag te doen.

Het gaat niet op dat de termijn van drie maanden verstreken is alvorens men tot een beslissing komt, het is uiteindelijk niet aan hem te wijten dat de werkgever geen toestemming krijgt.

Dat het enige dat dan ook als criterium zou mogen dienend zijn om tot een beslissing te komen het volgende is; is er een contract ingediend ja dan neen, kan het worden uitgevoerd en kan verzoeker effectief een arbeidskaart bekomen.

Zoniet is er een grote onevenheid tussen de vreemdelingen die geregulariseerd zijn in januari 2010 en deze die pas een beslissing krijgen na 2011 meer dan een jaar later, gelet op de economische noodzakelijkheid om iemand te kunnen te werk te stellen binnen een zeer afzienbare tijd .

Ondertussen heeft betrokkene onder meer ook al een andere werkgever gevonden. (zie stukken). Men moet toch wel rekening houden met de economische realiteit.

Dat uiteraard men als werkgever in kleine bedrijven niet meer dan een jaar kan wachten om iemand in dienst te nemen.

Dat dit een onevenwicht uitmaakt en een discriminatie tussen eenzelfde groep van vreemdelingen, namelijk deze die in aanmerking komen voor 2.8 B.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden.

Hij valt ook onder de voorwaarden van 2.8A aangezien verzoeker meer dan vijf jaar in België verblijft op dit ogenblik.

Dat de redenering van DVZ als zou de periode van vijf jaar in tegengestelde richting vanaf 15 december 2009 moeten berekend worden, en dat hij hierdoor niet in aanmerking zou komen, nergens is terug te vinden, niet in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet in artikel negen bis .

Dat dit een voorwaarde is die toegevoegd wordt aan de voorwaarden zonder op enige wettelijke bepaling terug te vallen.

Dat dit in casu dan ook op niets slaat.

Dat het niet opgaat voorwaarden bij te voegen zonder deze te motiveren en hun grondslag te vermelden.

Dat men niet ontkent dat hij volledig ingeburgerd is, doch dat men stelt dat dit niets afdoet aan de voorwaarde van de duur van het verblijf.

Dat echter niet kan ontkend worden dat verzoeker momenteel meer dan vijf jaar in België is.

Dat hij onmiddellijk kan beginnen werken.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat alleszins is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Refererend aan rechtspraak van de Raad, stelt de verwerende partij dat alle door verzoeker aangehaalde elementen in overweging werden genomen en dat in de eerste bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt uiteengezet waarom verzoekers aanvraag ongegrond wordt bevonden.

In de mate waarin verzoeker een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, betoogt de verwerende partij dat de eerste bestreden beslissing d.d. 10 december 2010 deze is waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk

doch ongegrond wordt verklaard. De verwerende partij stipt aan dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf uitdrukkelijk de toepassing heeft gevraagd van de instructie van 19 juli 2009.

De verwerende partij stelt verder dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf over een grote appreciatiebevoegdheid beschikt en dat hij *in casu* heeft beslist om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie omschreven in de instructie van 19 juli 2009 toe te passen, zelfs nu ze zijn vernietigd, net om de rechtszekerheid ter wille te zijn en het vertrouwensbeginsel en gelijkheidsbeginsel te respecteren. Volgens de verwerende partij heeft de Raad van State de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris op generlei wijze beperkt; verzoeker toont het tegendeel niet aan. De verwerende partij is daarom van mening dat niets de staatssecretaris in de weg staat om zijn discretionaire bevoegdheid invulling te geven zoals thans is gebeurd in de eerste bestreden beslissing, door alsnog toepassing te maken van de intussen vernietigde instructie van 19 juli 2009. In zoverre er in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de instructie, is er volgens de verwerende partij dan ook geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

De verwerende partij vervolgt dat verzoeker thans voor het eerst verwijst naar het criterium 2.8 A van de instructie van 19 juli 2009, maar dat dit criterium ter staving van de aanvraag om machtiging tot verblijf niet werd aangehaald. Volgens de verwerende partij werd er in de eerste bestreden beslissing dan ook niet ingegaan op dit element. De verwerende partij merkt louter ten overvloede op dat verzoeker pas sinds november 2005 in België is, waardoor hij op 15 december 2009 nog geen vijf jaar aanwezig was op het Belgisch grondgebied en in iedere hypothese niet zou hebben voldaan aan de voorwaarden van voornoemd criterium.

In de mate waarin verzoeker meent in aanmerking te komen voor het criterium 2.8 B van de instructie van 19 juli 2009, laat de verwerende partij gelden dat om te voldoen aan de voorwaarden van voornoemd criterium, verzoeker het bewijs dient te leveren dat hij sinds 31 maart 2007 in België verblijft, hier duurzaam lokaal verankerd is en een of meer werkgever(s) heeft gevonden die hem voor de toekomst wil(len) aanwerven voor een contract van een jaar of meer of voor onbepaalde duur. Volgens de verwerende partij moet het contract (of verschillende deeltijdse contracten) minstens het wettelijk minimumloon van 1387,49 euro bruto per maand opleveren. De werkgever moet een arbeidscontract invullen die pas ingaat na toekenning van de regularisatie en van een arbeidskaart B.

De verwerende partij wijst erop dat uit verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat hij inderdaad een arbeidscontract heeft voorgelegd. Volgens de verwerende partij blijkt verder uit de stukken van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 maart 2010 aan verzoeker liet weten dat hij, onder voorbehoud van de voorlegging van een door de gewestelijke overheden afgeleverd arbeidskaart B, in het bezit zou worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig voor een jaar. Op 12 mei 2010 en 13 december 2010 werd de arbeidskaart B van verzoeker door de Vlaamse overheid geweigerd en ten gevolge van deze weigering werd in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker niet geregulariseerd kon worden op grond van het criterium 2.8 B van de instructie van 19 juli 2009. De verwerende partij merkt op dat verzoeker er niet in slaagt de motivering van de eerste bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker die niet in aanmerking komt voor de toepassing van het criterium 2.8 B van de instructie, maakt dan ook niet duidelijk dat de eerste bestreden beslissing op incorrecte of onredelijke wijze zou zijn genomen.

De verwerende partij stelt voorts dat het feit dat de eerste bestreden beslissing een jaar op zich heeft laten wachten nog niet betekent dat de beslissing moet worden nietig verklaard. Volgens de verwerende partij is nergens een termijn bepaald waarbinnen beslissingen moeten worden genomen inzake regularisatieaanvragen, laat staan dat er een wetsbepaling is die stelt dat regularisatieaanvragen moeten worden ingewilligd wanneer de beslissing niet binnen een bepaalde termijn zou zijn genomen.

De verwerende partij stipt ten slotte aan dat verzoeker niet duidelijk maakt waarom hij van mening is dat hij door de eerste bestreden beslissing gediscrimineerd zou worden ten opzichte van andere vreemdelingen.

De verwerende partij besluit dat de eerste bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Volgens de verwerende partij werd de eerste bestreden beslissing op

redelijke en zorgvuldige wijze genomen, rekening houdend met alle elementen van het dossier. In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de eerste bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

2.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding kunnen geven tot een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2 De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu hij deze in een eerste middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op de arresten nummer 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en op 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoeker heeft geen opmerkingen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De eerste bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

In het middel betoogt verzoeker dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard onder verwijzing naar de door de Raad van State bij arrest nr. 198.796 van 9 december 2009 vernietigde instructie van 19 juli 2009. Volgens verzoeker voegt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zodoende voorwaarden toe aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de verwijzing in de eerste bestreden beslissing naar de instructie van 19 juli 2009 onwettig is, omdat laatstgenoemde door de Raad van State bij arrest nr. 198.796 werd vernietigd. Verzoeker besluit dat met betrekking tot de beoordeling van de gegrondheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf enkel artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 januari 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Ter actualisatie van voormelde aanvraag heeft verzoeker op 14 december 2009 het Typeformulier Regularisatieaanvraag overgemaakt waarop hij de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009 gedefinieerde criteria *“Werk + duurzame lokale verankering”* en *“Andere prangende humanitaire situaties”* heeft aangekruist. Verzoeker heeft daarnaast volgende elementen inzake de gegrondheid van zijn aanvraag aangehaald:

- hij verblijft sinds 24 november 2005 in België en heeft er zijn leven opgebouwd;
- hij heeft Nederlandse lessen gevolgd en is lid van de bibliotheek;
- hij is volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving en heeft al een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd;
- hij heeft werk gezocht en gevonden;
- hij heeft zich in België steeds goed gedragen en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid gepleegd;
- hij is bang om terug te keren naar zijn land van herkomst waar zijn veiligheid niet kan worden gegarandeerd.

In de eerste bestreden beslissing wordt omtrent de door verzoeker aangekruiste criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 het volgende overwogen:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Qua verblijfsduur zou T., S. hiervoor in aanmerking kunnen komen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 05.03.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd.12.05.2010 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.”

En:

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden omwille van de prangende humanitaire situatie waarin hij zich zou bevinden. Betrokkene geeft niet aan om welke prangende humanitaire situatie het zou gaan en legt er evenmin bewijzen van voor. Het is aan betrokkene zelf om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Er kan dan ook gesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een prangende humanitaire situatie.”

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf deels ongegrond wordt verklaard omdat niet is voldaan aan de voorwaarde uit de vernietigde instructie van 19 juli 2009 inzake het voorleggen van een arbeidskaart en inzake de prangende humanitaire situatie. Deze voorwaarden worden als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarden inzake een arbeidskaart B of inzake een prangende humanitaire situatie, zodat *in casu* een voorwaarde werd toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in de hierboven weergegeven mate worden aangenomen.

2.3.3 De eerste bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven. Er dient bijgevolg te worden nagegaan of deze andere motieven kunnen volstaan om de aanvraag ongegrond te verklaren.

Zoals reeds gesteld heeft verzoeker tevens volgende elementen aangehaald inzake de gegrondheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet:

- hij verblijft sinds 24 november 2005 in België en heeft er zijn leven opgebouwd;
- hij heeft Nederlandse lessen gevolgd en is lid van de bibliotheek;
- hij is volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving en heeft al een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd;
- hij heeft werk gezocht en gevonden;
- hij heeft zich in België steeds goed gedragen en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid gepleegd;
- hij is bang om terug te keren naar zijn land van herkomst waar zijn veiligheid niet kan worden gegarandeerd.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij algemene beweringen blijft over de situatie in het land van herkomst. Betrokkene meent o.a. dat de Nepalese overheid niet in staat is om zijn burgers van willekeurige vervolgingen te vrijwaren en de verantwoordelijke daders te vervolgen. Dit zijn algemene beweringen dewelke niet kunnen volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene beweringen worden niet ondersteund met bewijzen. De loutere vermelding van het artikel 3 van het EVRM en de algemene beweringen hieromtrent volstaan dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden. Wat betreft de redenen van onverwijderbaarheid en de problemen in zijn land van herkomst waardoor betrokkene angst zou hebben om terug te keren; hij legt geen enkel bewijs voor dat zijn leven in gevaar zou zijn in zijn land van herkomst, Het is aan betrokkene zelf om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene zijn land van herkomst omwille van de strijd tussen het leger en de maoïsten diende te ontvluchten en zijn veiligheid er nog steeds niet gegarandeerd kan worden, kan niet aanvaard worden als een grond voor verblijfsregularisatie.”

En:

“Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

En:

“Het feit dat betrokkene sinds 24.11.2005 in België verblijft, arbeidscontracten voorlegt, een werkbelofte voorlegt, attesten van Nederlandse lessen voorlegt, een lidkaart voorlegt van de Gentse bibliotheek, gebruik maakt van het openbaar vervoer, huurcontracten voorlegt, loonbrieven voorlegt, een inschrijvingsattest van de VDAB voorlegt, aanbevelingsbrieven en getuigenverklaringen voorlegt, vormt geen grond voor verblijfsregularisatie. Deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene doen niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Hieruit blijkt dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt geantwoord op de door verzoeker aangehaalde elementen dat hij zich in België steeds goed heeft gedragen en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid heeft gepleegd en dat hij bang is om terug te keren naar zijn land van herkomst waar zijn veiligheid niet kan worden gegarandeerd. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding.

Op het element van zijn lokale verankering, zijn werkwillegheid, het feit dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd en lid is van de bibliotheek, wordt echter enkel geantwoord door een verwijzing naar de voorschriften van de vernietigde instructie, namelijk dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden hiervan, zodat deze elementen niet verder in aanmerking worden genomen en niet worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit houdt een schending in van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Dit onderdeel van het eerste middel is in de opgegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel en van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Zoals uit de hierboven weergegeven bestreden beslissingen blijkt, blijkt uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing dat het bevel dat aan verzoeker werd gegeven, gesteund is op deze beslissing. Nu de Raad een middel gegrond acht gericht tegen deze beslissing en overgaat tot de vernietiging ervan, is de rechtsgrond van het bevel verdwenen. Gelet op een goede rechtsbedeling en het rechtszekerheidsbeginsel dient bijgevolg ook dit bevel uit het rechtsverkeer te verdwijnen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 januari 2011 worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET